

پياسه يه كي بي ريگه

ژاله سه فياري
(بوکان)

ديسان به دهنگي قيرپه و هه راي جيرانه که مان وه خه بهر هاتم، که مي دوي خوم دهنگي موبايله که زياتر ورياي کردم. هه ينييه كي فينکه و بيهيواتر له پوزه کاني که له ماله وه پي که وتووم که به پياسه يه ک خوم بگه يه نمه لاي زه ريا. ليتره، له سر نه م که ناره بيدهنگه، به رده وام بارانيک له «شه ونم» دهباريت؛ نازانم ثايا زه ريا له گهل شه پوله کانيدا نه م شه ونمه به پوومدا ده به خشيت، يان ناسمانه ته مومژاوييه که ي زه ريايه که داده باريت. بونيكي ناسايي نيه، به لکوو هه ستيكي سه يره؛ باشييه که شي له وه دايه که نه م بارانه چه پهل نيه و پيويست ناکات دلله پاوکيت بيت، که شوينتيک له جه سته پيس بکات.

خوم له ناو شه قامه کانداهه بينمه وه، وه که سيک که له ناو خه ونيكي کون ده پوات. بو پشوي کوتايي حه فته، پيويستم بوو بچم بو شوينتيک، به لام به ته نيا. له يه که مين کارواندا که به لامه وه گرنگ نه بوو ناراسته ي کوييه، ناوم نووسييوو. هيشتا کاتم مابوو؛ ده وريکم له وه شه قامه دا دايه وه. له پياده ره ويکدا پاره ستام، که نجیک خه ريكي ژه نيه ساکسيقون بوو. هه موو کات هه ست ده که م موسيqa هونه ريكي غه ريب و په نابهره، به رده وام به دوي نيشتمانتيکدا ده گه ريت که ته نيا له خه يالدا بووني هه بيت. ماوه يه ک تيپرامام .. ته نيا تيپرامانتيكي بيدهنگ.

پياويک، که زگي له قايشي پانتوله که ي هاتووه ته سر، به دهنگيكي توند هاواري کرد و ناماژه ي به پاسيكي پان کرد. به دوي ناماژه ي ده ستيدا وه پي که وتم، له ريپه وي پاسه که پاره ستام؛ چاوم

به‌ناو پوخساره نامۆکانی خه‌لکه‌که‌دا ده‌گی‌پرا و له په‌نجه‌ره‌ی پاسه‌که‌وه سه‌یری ده‌ره‌وه‌م ده‌کرد. دیمه‌نێکی سه‌وز و پڕ له داری به‌رز؛ ئه‌مه یه‌کیکه له‌وه‌شه‌قامه تاییه‌تانه‌ی شار که هه‌روه‌ک یادگارییه‌ک وه‌ستاه.

له‌ناو پاسه‌که‌دا، جانتایه‌کی گه‌وره‌ی جلوه‌یه‌رگم پێ بوو. هه‌رکه سه‌یری خه‌لکه‌که‌م ده‌کرد، وه‌بیرم ده‌هاته‌وه که ده‌بێت توند بی‌گرم و به‌دوای خۆمدا پایکی‌شم. وادیار بوو ته‌نیا من بووم که باریکی ئه‌وه‌نده زۆرم پێ بوو؛ ئه‌وانی تر ته‌نیا کۆله‌پشتیکیان پێ بوو، ئاوپم دایه‌وه و سه‌یری جانتا که‌م کرد؛ خالی بووبوو! هه‌لگه‌پامه‌وه و دیم ته‌پۆلکه‌یه‌ک له‌ جل له‌ پشت سه‌رم کۆبووه‌ته‌وه. به‌ شه‌رمه‌زارییه‌وه چووم تا کۆیان بکه‌مه‌وه؛ زیاتر نی‌گه‌رانی جله‌کانی ژێره‌وه‌م بووم نه‌کا پازاوه‌بنه‌وه، پیاویک به‌ره‌و پووم هات، سه‌فته‌یه‌ک پاره‌ی ده‌ره‌ینا تا بیدات به‌ من. سه‌رم سوپ مابوو؛ تی‌گه‌یشتم که دۆخه‌که‌م له‌ پووی ده‌ره‌کییه‌وه چنده له‌ هه‌ژار ده‌چێت. به‌ ئاماژه‌ی سه‌ر تی‌گه‌یانند که پێویستم به‌ پاره‌ نییه.

له‌ کۆتایی شه‌قامه‌که‌، پاسه‌که‌ له‌به‌رده‌م هۆتیلیکدا پاره‌ستا. له‌گه‌ڵ کارمه‌ندیکی هۆتیله‌که چوینه ژووریکه‌وه؛ ژووریکێ ته‌نگ و باریک که ته‌نیا به‌قه‌د جانتای جله‌کانم جێگه‌ی تێدا بوو. له‌ نێوان دوو نوێنه‌که‌دا پاره‌ستابووین. کابرا په‌نجه‌ره‌که‌ی کرده‌وه و شنه‌یه‌کی خۆش هاته ژوورێ. له‌سه‌ر یه‌کیکه له‌ جێگه‌کان چهند کارتۆنیک هه‌بوون؛ داوام لێ کرد فریایان نه‌دات و بیاندات به‌ من. بیرم هاته‌وه کۆپه‌که‌م حه‌زی له‌ کاری ده‌ستییه، چونکه منیش حه‌زم له‌ کاره دووباره‌کانه، داوام کرد پێگه‌م بدات من کۆیان بکه‌مه‌وه و هه‌لیانگرم. کابرا چووه‌ گۆشه‌یه‌ک و

که‌وشه‌کانی داگه‌ند. ده‌توانن بی‌ری لێ بکه‌نه‌وه که که‌سێک قاچی له‌ناو که‌وش ده‌ری‌پێت، چ کاره‌ساتیکێ بێده‌نگ پوو ده‌دات؟

کارتۆنه‌کانم وه‌لا نا و چوومه به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که؛ هه‌ناسه‌یه‌کی قوولم هه‌لمژی. به‌ ده‌نگی که‌وتنی شتیک هه‌لگه‌پامه‌وه. هاوژووره‌که‌ی تر بیهۆش که‌وتبوو. نازانم کێ زه‌نگی بۆ فریاکه‌وتن لێدا، به‌لام ئه‌وه‌نده‌م بی‌ره کابرا که‌وشه‌کانی له‌پێ کرده‌وه و به‌له‌ز هه‌لات.

پاشان... هه‌ستم کرد که له‌ شوێنیکێ تر و ته‌نیاتر پاکشام.

بۆچی له‌م په‌رستاره تیناگه‌م چی ده‌لێت؟ به‌دوای مۆبایله‌که‌مدا ده‌گه‌رپیم، به‌لام ته‌نیا بێده‌نگیه‌که‌م ده‌بینم.

په‌رستاره‌که ده‌لێت: «خامۆش بووه. زۆر کۆنه! زیاتر له‌ ده‌ ساڵه ئیتر له‌وانه دروست نا‌کری‌ن. هه‌موو کۆمپانیاکانی مۆبایل گه‌یشتونته‌ ئه‌و برپاره‌ی که یه‌ک جوړ شه‌حنکه‌ره‌وه به‌کار به‌ی‌نن، ئه‌مه‌ی تۆ له‌و مۆدیلانه‌یه که نه‌ماون».

- ده‌ سالی چی؟ من حه‌فته‌ی پێشوو کرپومه!
په‌رستار: «نه‌خێر، تۆ حه‌فته‌یه‌ک پێش پوودای هاتوچۆکه ئه‌و مۆبایله‌ت کرپوه...
پێش ئه‌وه‌ی بجیته کۆماوه!»
- کۆما؟

په‌رستار: «به‌لێ، پێموانییه ئیستاش به‌ باشی له‌ بارودۆخی خۆت تی‌گه‌یت».

- چی پووی داوه؟ بۆ؟ من هیچ کێشه‌یه‌کم نییه.

په‌رستار: «ئه‌رێ تۆ ساغی، منیش ساغم».

- ده‌ی چی بووه؟

په‌رستار: «هیچ نه‌بووه، به‌لام له‌ ده‌ره‌وه‌ش که‌س چاوه‌پێی تۆ نییه، ئێمه‌ش له‌م ماوه‌یه‌دا پێت راها‌تووین».

پاشان دەستیکی لە سەر سەرم دانا و وتی:
 «بەیانیهکی فێنکە، بەلام تۆ لە ناو شەرمی
 کۆمایە کدایت. بە بێهۆشی تۆیان هینا بۆ ئێرە؛
 هیچ نییه بێجگە لە ماندوو بوونیکی زۆر. دەبییت
 کە سێک بەرپرسیاریتیت لە ئەستۆ بگریت و
 بتباتەو، با بزانی کێ دیت بە شوینتدا».

سەیری دەستەکانم کرد؛ نە جانتای جەلەکانم
 هەبوو، نە گەشتیکی دوور، نە مۆبایلێکی
 نوێ. تەنیا من بووم و دەنگێکی دوور لە
 ساکسیفۆنیەک کە لە شوینتێکی نەناسراودا،
 بەدوای نیشتمانێکدا دەگەرا.

- زۆر پیر بووم؟
 پەرستار: «گرنگ ئەوەیە ساغی. دەبییت
 ماوەیەک لە ژێر چاودێردا بیت».

- دەلێی خەریکی گالتەم پێ دەکەیت؟
 پەرستارەکە پێدەکەنیت، بەلام پێکەنینەکی
 ڕەک ئاوێنەییەکی شکاوه.

- زۆر شت لە دەرەوێ گۆراون؟
 پەرستار: «وێک چی؟»

- هیشتا شەقامەکان قەرەبالغن؟
 پەرستار: «نا، لەو کاتەوێ ئێو بەرنامە
 نوێیە ترافیکیان داناوه، خەلک ئۆتۆمبیل
 ناھێننە دەرەوێ».

- کامە؟ پێشتریش هەبوو، وانیه؟
 پەرستار: «ئەگەر کە سێک بچیتە شوینە
 قەدەغە کراوەکان، ئۆتۆمبیلەکی پادەگرن و دەبییت
 کتێبی زانستی لیخوڕین بخوینیتەو تا پزگاری
 بیت!»

- ئەی خوايه ... دەی گرانی چی بەسەر
 هاتووه؟

پەرستار: «خۆت چۆن بیر دەکەیتەو؟»
 - پەنگە ئیستا هێلکەیهک ١٤ هەزار بیت.
 پەرستار: «نا ئیتر، زۆر چووێتە پیش؛ ١٢
 هەزاره».

- ئەی هاوار، دەبییت لە زۆر شت تێبگەم.
 چۆن نەگەراومەتەو؟ غەریبیی دە سال کە
 خایاندوو و من ...

پەرستار: «سەیرە بۆچی خۆت بە غەریب
 دەزانی؟ چەند کە سێک هاتوون و لێیان
 پرسییویت، زاراوهی هەر ئێرەیان هەبووه».

پەرستارەکە وتی: «شتێکی تریش هەیه کە
 دەبییت تێبگەیت».

- چی؟
 پەرستار: «ئەوێ کە ... گالتەم پێ کردی».